

Sag ved en Samvirken med de forskellige Partier — og et Tilbagetog herfra vil jo være umuligt uden et meget dybt Fald — har man efter vor Opfattelse ikke Ret til paa Forhaand at bestride, at han vil dette. Men det, at Højre ikke har villet bestride dette, er det, som det ærede Medlem for Ringsted kalder Tillid.

Forsvarsministeren har ikke valgt den Opgave at opstille et militært Venstreprogram, hvilket heller ikke vilde være let, da dette sidste altid har været temmelig negativt. Og naar man har talt om Nedsættelse af Militærudgifterne, som staa paa Venstres Program, vil jeg spørge, om disse Ord ikke i Virkeligheden kun vare den Form, under hvilken Venstre i tidligere Tider ønskede at nedlægge Indsigelse mod de chauvinistiske Tilbøjeligheder, som de — ganske vist med Urette — mente vare til Stede i Højre. Og maa jeg der minde om, at den foregaaende Finansminister (Hage) allerede for 4—5. Aar siden her i Tinget udtalte, at man sikkert i Venstre var kommen længere ned med Forsvarsbevillingerne, end det var rigtigt, og at de gik saa langt ned, netop fordi man frygtede for, at der var saadanne chauvinistiske Tilbøjeligheder. Det vil jeg bede det ærede Medlem for Ringsted lægge sig paa Sinde.

Altsaa, Konseilspræsidenten stillede sig et stort Formaal og betegnede med Rette det ærede Medlem for Ringsted — der kun havde dette ene Formaal, at blive staaende paa sit gamle Standpunkt — som en standhaftig Tinsoldat. Det maa nødvendigvis være Ministeriets Maal, om Opgaven skal løses, at faa en Samstemning tilvejebragt imellem Befolkningen paa den ene Side, der noget har taget fejl af Venstres Arbejde i de svundne Aartier, og de ansvarhavende militære sagkyndige, hvilket vel i første Række maa være Generalstaben. Hvis det ikke var Opgaven for Ministeren, vilde hans Overtagelse af Forsvarsministeriet jo være ret ridikul. Han har altsaa stillet sig den store og vanskelige Opgave, han har gjort det, tænker jeg mig, af Hensyn til dette lille Lands Fremtid og i Tillid til, at man i hans Parti kan se med et lignende vidt Blik paa denne Sag, saa at det ikke skal være det, som kommer til at bestemme Afgørelsen, om det ene eller det andet Parti faar mere eller mindre fuldstændig Ret.

Konseilspræsidenten har i Venstres Partimøde den 12. Januar sagt, at han vilde give Kongen et Afslag paa hans Op-

fordring til at danne det ny Ministerium . . . .

Formanden: Her maa ikke refereres fra Venstres Partimøder.

Ellinger: Jeg skal selvfølgelig bøje mig for den højtærede Formand, men jeg maa dog tillade mig at gøre den Bemærkning, at de Herrer fra Venstrepartiet have i den sidste Samling forlystet os i den Grad med Udtalelser fra Partimøder, at det undrer mig, jeg ikke kan anføre en enkelt Udtalelse, som foreligger trykt. Jeg spørger, om den højtærede Formand fastholder sin Indvending.

Formanden: Der kan ikke foreligge noget trykt Referat af Venstrereformpartiets Partimøde.

Ellinger: Jeg skal komme ud over den Vanskelighed. Man ved, at den højtærede Konseilspræsident vilde give Kongen et Afslag paa hans Opfordring til at danne Ministeriet, hvis han ikke fik et tilstrækkelig stort Flertal af sit Parti med sig. Om Flertallet her i Tinget er tilstrækkelig stort, maa Ministeren afgøre, mindre kan det i hvert Tilfælde ikke være, men Lidensheden kunde jo selvfølgelig opvejes, hvis dette Parti var sine Førere tro. Det kan imidlertid ikke nægtes, at vi i det sidste Fjerdingsaar have faaet aabenbart højst mærkelige Tilstande. Det har først vist sig, at 7—8 Stykker af Reformpartiets Medlemmer med det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) i Spidsen paa Forhaand nære Mistillid til dette Ministerium. Disse Herrer have jo skrevet, at kun et Ministerium, der var dannet med samme Hensyn til alle Sider i Partiet som det, der vistes ved Ministeriet Deuntzers Dannelse, vilde være i Stand til at lede Landets politiske Udvikling sikkert og varigt. De Herrer ønske naturligvis, at deres Profeti skal vise sig at slaa til. Usikkerheden er til Stede, Varigheden ere de Herrer til Dels Herre over.

Medens Konseilspræsidenten — og deri har han jo formelt Ret — har holdt paa, at man maa afvente Forsvarskommissionens Betænkning, der er bygget paa et Materiale, som Rigsdagens Medlemmer hidtil ikke have haft Lejlighed til at komme nær, er det aabenbart, at det synes, at en Del af hans Kolleger og Venner i Partiet ikke ville følge ham, og det er ikke langt fra, at de antyde, at Konseilspræsidenten